

dit, hetzij veel, hetzij weinig, bewijst, wat zij gedaan zouden hebben, indien de gelegenheid daartoe zich had opgedaan. **LAMBRECHTSEN** en **DIERICX**, wier verlies de Tweede Klasse betreurt, waren vlijtige beoefenaren der Nederlandsche Oudheden, belangelooze voorstanders van kunsten en wetenschappen. **LAMBRECHTSEN** behartigde in onderscheidene betrekkingen ook de openbare belangen, en was sedert jaren de geest en het leven van het Zeeuwsch Genootschap der wetenschappen, waarvan hij Voorzitter was: Hij heeft aldaar, hij heeft elders vele bijdragen geleverd, voor vaderlandsche geschiedenis en oudheden. **DIERICX**, van Gent geboortig, had zoo wel als zijn Vader in verschillende betrekkingen en openbare posten de gewoonten, regten en voorregten van Gent en Vlaanderen duidelijk leeren kennen en uit een zetten, zoo als vele boekdeelen van zijne Gedenkschriften getuigen; door Boekgeschenken en zelfs Eerepenningen, moedigde hij den jongen kunstenaar aan, doch ter zelfder tijd deed het gevoel van eenmaal ondergaan onrecht, in zijne levenswijze en zijne schriften, te vergeefs naar die goedheid en welwillendheid zoeken, welke zijne bekenden als zijn natuurlijk karakter beminden.

Ook twee Korrespondenten verloor dezelfde Klasse: **VAN MUSSCHENBROEK** te Utrecht, door een taai geduld, in het navorschen van Hollandsche Oudheden, en zijne ervarenheid in de Regten, zijne plaats bij het Instituut verdienende: en **VAN LIER** te Assen; deze door menigvuldige beroepsbezigheden te veel afgetrokken, en door zijne eigene zedigheid te rug gehouden, leverde mede niet die vruchten op van zijnen letterroefheid, die een grooter zelfvertrouwen en meer ledige tijd van hem zouden hebben doen ontvangen: dit bewijst zijn arbeid, aan de geschiedenis en aan den staat van Drenthe, een vak, hetwelk vóór hem bijna geheel onbekend was, en waartoe hij zich niet dan op sterken aandrang heeft laten overhalen, door den Uitgever van *den Staat van alle Volken*.

KEYSER en **D. VERSTEEGH**, de een Lid van de Eerste, de tweede van de

werpen van Letter- en Oudheidkunde. Dezelve is zeer levendig geweest; doch daarvan te dezer plaatse verslag te geven gedooft noch de tijd, noch de gewone loop der Openbare Zitting.

En dat ik, bij het besluiten van het Verslag onzer werkzaamheden, tegelijk mijne rede besluiten konde! Doch mij staat nog een treurige pligt te volbrengen: het opnoemen namelijk van de verliezen, welke de Klasse, zoo in Leden, als in Korrespondenten, heeft ondergaan. Derzelve namen echter te noemen is voldoende, want daardoor alleen verkondigt men derzelve roem in Geleerdheid en Letteren. C. L. DIERICK immers, die vlijtige beoefenaar van Nederlandsche Oudheden, wiens gedenkschriften, bij ettelijke boekdeelen aan de wereld medegedeeld, van zijne uitgebreide kennis in dat vak, alsmede in de Geschiedenis van Nederland, getuigenis dragen; **Mr. N. C. LAMBRECHTSEN**, als Regtsgeleerde en als Regent de vraagbaak van Middelburg, en een der hechtste steunpilaren van de welvaart en den bloei dier stad, niet minder van de provincie Zeeland; ja ook, in wijder uitgestrekte betrekkingen, van het geheele Vaderland; een ijverig onderzoeker van Geschiedenis en Vaderlandsche Oudheid- en Letterkunde, jaren lang de geest en het leven van het Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen; die daarenboven de Tweede Klasse des Instituuts door veelvuldigen arbeid hooglijk aan zich verplicht heeft gemaakt, en wiens Werken, in deze en in andere takken van menschelijke kennis, aan al, wat op letteren en geleerdheid prijs stelt, overbekend zijn; Mr. RHYNVIS FEITH, wiens onsterfelijke naam dagelijks, geheel Nederland door, ja ook bij vreemden van dankbare lippen vloeit; deze waren de Leden, wier verlies wij in den nu geëindigten tijdkring te betreuren hadden. De Heeren DE BAST en DE VILLENFAGNE, beide hoogstverdienfelijke mannen, zijn daarenboven, ofschoon door den dood nog niet van ons afgerukt, echter almede voor ons verloren, daar zij, van wege hunne hooge jaren,